

Midsommertale – Byrum Kirke, 2025

Kære alle

Tusind tak, fordi jeg må stå her i aften – midt i lyset - midt i fællesskabet. Midsommer er noget særligt. Ikke bare på kalenderen, men i kroppen. Det er en dag, hvor man mærker, at verden står stille – bare et øjeblik – som om naturen, tiden og tankerne holder vejret.

Vi er lige her, lige nu, nogle holder i hånd, nogle med minder i hjertet – og det føles naturligt. Sankthans - en fest for midsommeren, handler om både glæde og alvor. Det er ikke en larmende fest – det er en eftertænksom en. En fejring af lyset midt i mørkets begyndelse.

Vi fejrer lyset i en verden præget af uro og usikkerhed.

Og det, i sig selv, er meningsfuldt. For verden larmer – vi mærker det alle sammen. Enten i de store nyheder, der siver ind under huden, eller i vores egne liv, hvor travlhed og tvivl nogle gange sætter sig tungt. Derfor har vi brug for anledninger som denne – ikke bare til at mødes, men til at mindes og mærke. Til at være stille sammen – til at synge sammen - og måske også – til at høre noget, der er værd at huske – sammen.

På skolen siger vi ofte, at vi ikke bare underviser børn – vi danner dem. Vi viser dem, hvordan man er menneske i en verden, der ikke altid giver mening. Her i aften, tændes der mange bål rundt omkring - og nogle gange, når man ser et bål brænde – hvordan det lyser uden at kræve noget af os – så forstår man, hvad dannelse også er: At være til stede. At bære noget videre. At tænde noget i andre.

Jeg tror, de bål der tændes rundt omkring i aften, er et symbol på det, vi længes efter:

- Retning i en verden, der flimrer.
- Nærhed i en tid, hvor vi hele tiden bliver skubbet til at være mere effektive.
- Og håb, selv når vi ikke altid kan se det lige foran os.

Hvad med kirken.

Den står der. Altid. Midt i landsbyen. Med sin klokke, sine bænke og sin tavshed. Ikke som noget påtrængende, ikke med store armbevægelser – men som et fast holdepunkt, mens alt andet omkring os forandrer sig.

Verden buldrer afsted. Nye begreber, nye forventninger, nye systemer. Alt skal optimeres, udvikles, digitaliseres – og nogle gange står man og tænker: Hvad er det egentlig, vi er i gang med? Og hvor blev retningen af?

Og dér – midt i det hele – står kirken. Den samme dør, den samme lyd, den samme ro. Den stiller ikke krav, men den er der. Som et sted, hvor man kan trække vejret. Et sted, der ikke forlanger, at du skal være noget særligt, men hvor du bare kan være.

For nogle er det tro. For andre er det bare trygt. Men det betyder noget, at der stadig findes steder, der ikke hele tiden forandres. At der stadig findes rytmer, der ikke følger verdens puls, men noget dybere.

Det minder os om, at vi ikke er sat i verden for at løbe hurtigere og hurtigere – men for at være mennesker. Sammen. I det nære. I det vi forstår – og i det, vi ikke forstår.

Skolen og kirken er!

Forestil jer en mand, der blev frosset ned i år 1925 og vækket igen her i 2025. Han ville være fuldstændig desorienteret: Biler kører uden heste, folk taler i små apparater uden ledninger, mad bliver opbevaret i lysende kasser, og man kan se levende billeder fra hele verden på en skærm i hånden. Han ville ikke kunne genkende meget. Men så kommer han ind på en skole – og dér falder han til ro. Her forstår han, hvad der foregår: Børn sidder i rækker, læreren taler, og tavlen hænger på væggen. Alt er, som det var og sådan er det også med kirken, den er som den er og holder fast i nogle traditioner.

Hvorfor skal vi egentligt fejre Midsommer?

Vi skal fejre den for lysets skyld. For fællesskabets skyld. For håbets skyld. Ikke som en nostalgi-fest, men som et nødvendigt åndehul.

Med de bål der brænder i aften rundt omkring i det danske land, så brænder vi også igennem noget. Vi slipper noget. Vi giver slip på det, der tynger: bekymringer, skænderier, gamle fejltagelser, utilstrækkelighed. Det er lidt som at rydde op i sit sind. Og når vi er her sammen – unge og gamle, lokale og tilflyttere – så skaber vi noget, vi ellers sjældent har tid til: et vi. Et menneskeligt, nærværende, brændende vi.

Og her er det måske værd at huske på – både på skolen, i kirken og livet:

“Det mindste positive tal kan gøre den største forskel.”

Én venlig gestus. Én ærlig undskyldning. Én stemme, der tør sige: Skal vi ikke prøve at forstå hinanden?

Vi har ikke brug for 1000 forandringer – vi har brug for den rigtige forandring. Som når man står sammen med andre og pludselig mærker, at noget giver mening. Ikke fordi det er perfekt – men fordi det er ægte.

Vi må ikke glemme Johannes Døberen.

I morgen den 24. juni er til minde om ham – ikke fordi han gjorde sig selv til centrum, men fordi han pegede væk fra sig selv. Han var en mand, der ikke søgte magt eller anerkendelse, men som kaldte folk til at vågne. Han sagde: “Omvend jer – tænk jer om – forbered jer.” Ikke som en trussel, men som en opfordring til at leve mere sandt.

Johannes blev født på en tid, hvor mange var forvirrede og søgte efter retning. Han blev en stemme i ødemarken. En, der råbte, men ikke for at overdøve – for at vække.

Vi fejrer hans fødsel.

Fordi verden stadig har brug for nogen, der siger: "Det er ikke mig, det handler om."

Fordi lyset stadig fødes i det mørke, vi er på vej ind i.

I Johannes ser vi en vejviser. En, der står fast i det væsentlige.

Og måske er det præcis dét, vi selv skal øve os i:

At turde pege videre. At give plads. At gøre verden klar til noget større end os selv.

Når bålene brænder her i aften – handler det ikke om flammerne. Det handler om, hvad vi ser i dem.

De brænder, ikke for at brænde noget af – Men for at tænde noget.

Ligesom Johannes gjorde.

Johannes Døberen var ikke en mand, der krævede plads – han gav plads.

Han pegede ikke på sig selv, men videre. Mod det, der kom. Mod det, der bar mening.

Og dét er måske noget af det mest moderne, vi kan gøre:

At stå fast i noget væsentligt – og så give det videre.

Og måske er det netop her, at både kirken og skolen har deres plads – i et samfund i hastig forandring.

Vi viser vej – ikke fordi vi kender alle svarene, men fordi vi tør stille de vigtige spørgsmål.

Ikke for at få andre til at gå i vores fodspor, men for at hjælpe dem med at finde deres egne.

Vi peger ikke på os selv – vi peger videre. Mod fællesskabet. Mod det, der giver retning og resonans.

Kirken gør det med fortællinger, salmer og stilhed.

Skolen gør det med nysgerrighed, samtaler og relationer.

Begge steder handler det om det, der er værd at tro på. Værd at lære. Værd at kæmpe for.

Vi bliver aldrig helt enige om alting – men vi kan godt blive enige om dette:

At mennesker har brug for retning.

Ikke én, der råber "gå derhen" – men én, der går med et stykke af vejen.

Ligesom Johannes gjorde.

Han kendte ikke hele målet, men han forberedte vejen.

Og sådan prøver vi også at være til – ikke som dem, der bestemmer, men som dem, der holder rummet åbent. For håbet. For samtalen. For dem, der kommer efter os.

Her til sidst vil jeg gerne sige noget, vi ikke siger nok:

Tak – Tak, fordi du er her.

Tak – Tak, fordi du bidrager til det fællesskab, vi lever i – på Læsø, i skolen, i kirken, i livet.

Og hvis du står med noget tungt i hjertet i aften, så lad lyset bære det. Og hvis du står med noget smukt, så del det. Vi har brug for begge dele.

Må det lys, der tændes i aften, få lov at skinne – også når mørket kommer.

Må vi være nogen, der vælger håb – igen og igen.

Og må vi huske, at det er i fællesskabet, meningen begynder.

Rigtig god midsommer